

(תרי"ח)

בפרשה

הכך עוכב כו' ואמר כו' אין אלקי בקרבי כו' הסתר אסתיר כו' וענתה השירה הזאת לפי לעד כו'. הענין כי בזמן שהי' מרע"ה קיים הי' ההגלות חלקיות בהגלות כללות צ"ל. ולא הולך להיות התורה כתיבה דאורייתא וקוצ"ה וישראל כולו חד. וזמן הגלות חוננו אין אלקי בקרבי היינו שהוא צנח' הסתר אסתיר לריח עאיכה ונאירה. אבל צודאפי לא עזב הש"י אהנו. וזה הרמז הסתר אסתיר כו"ש צנח' בפקוק דומה דודי ללצי כו' כגלה וכסתר רוחה צעין אחת ע"ש. וצוה"ק [פ' בחקותי ק"ד]. ולעולם יש זוננים שנתגלה איזה הארה ומיד אחכאית ח"ש הסתר אסתיר. חכן ע"י התורה יכולין לנלוף ההגלות חלקיות ית' ח"ש ועתה כתבו לכם כו'. ובחורה יש חלק לכל הדורות והרי כל פרשיות אלו הם רק לדורות השפלים אחרי החטאים והעוונות אי"כ יש לנו חלק בחורה. וזה הרמז שאנחנו חז"ל כי נולדת כתיבת ק"ה כלמד ונכתבו לכם השירה הזאת. רק שאין כותבין התורה ונבילה ונבילה ולריבין לבחוב כל התורה ע"ש. והרמז היא ככ"ל. כעין שכי צנח' תשא אכתוב לו רוצי תורתו כנו זר נחשבו כי מקודם הי' רק עשרת הדברות

כלוחות. ואחר החטא הולך להיות כתיבה כל התורה. וצדקות אחרונים התיירו לכתוב גם תורה שצנ"פ. והיינו ככ"ל כי עלם התורה ניתנה שתי"י אוחיות" ונאירות כלב איש ישראל. כענין שאנחנו על ר"מ עפעפיך ישורו נגדך כו'. אך אחר החטא כי כתבו לכם השירה הזאת הי' פרשת התשובה. האזינו שניתנה לדורות השפלים. והיא התגלות הדרך האחרון שבתורה שיהי' כחובה בגשניות. וזה הדרך הוא חוקצ והולך עד התיקון השלם שיהי' צביחת הנשית צנ"ח:

ור"ניא

כתבו

לכם את השירה כו' ענין שירה זו הגם כי יש זה עונשין. אך כו"ש חקד ומשפט אשירה כו"ש צנדרשים זה' אהלל דבר צאלקים אהלל צין צנדה פורעניות כי כל המשפטים לצנ"י הם לטובה. ולכן צנ"ה שהוא המשפט כי יום תרועה יהי' לכם. תרועה היא רלון כו"ש תרועה מולך צו. ולכן כי לכם לכם היא לרלון ולא לאחרים לרלון. וצנוד' מי גוי גדול אי"ל אלהים קרוצים אליו אין אונה כו' שידעין חופי של חלקים שצנחמין שיזכו צדינם ע"ש. כי חלקים הוא מדת הדין אעפ"כ לצנ"י קרוצים אליו:

לחודש אדר

ביה ותרלי"א

בעת

רלון כגון חלול וק"ג צצצת שנתעוררין י"ג מקורות הרחמים. פי"ג מידות כי הש"י ואלא רחמים רק להיות כונשך הרחמים צנידות ועי"י יכולין לקבל וזה. כי הש"י אי"ס ולא נוכל להרגיש רחמיו. רק ע"י שושפיע צנדה וגבול להנצחאים. ועי"י יש עמים שיכולין להתדבק צזה. וגם זה תלוי צחדם כפי שנוצטל רלונותיו ועושה כל הונעטים צנדה שלא יתפסנו לחץ. כדכי אום איני חוונה. כך זוכה להציא אור התורה ורחמי הש"י גי"כ צנדה שיוכל לקבל ולדבק בהש"י אף שהוא אי"ס:

ותרל"ב. ס' שושפיעו

אא"ן

מ"ד ז"ל פי' על חודש חלול שהם לו ולא אכחנו קרי וכתיב צנחמור לתורה. ופי' הדבר הכל אי' שכפי מה שלא אכחנו כן לו אכחנו. כי צנכות

ותרל"ד

במנחה

צצצת עת רלון וכן צחודש חלול ימי רלון. והלא הש"י אין צו סיטי והוא למעלה מן הזמן. רק הפי' שהסיטי הוא הצנחמין. פ"ס עט

לעורר עת רלון צמוים כמיס וזה הראשונים צרלון אף אחרונים צרלון. זה נוהג בכל סנה ג"כ כי צפסח וקצובות הי' ונחנות שמים כמו שהי' אז ציליוו ומתן תורה. ועיי' שלא הי' זכות ישראל לכן לא נשאר ונלכך להיות התעוררות וחדש צכחן של צבי עלום. ואני לדודי ואחי"כ דודי לי זה הוא דבר קיים לעד. ועיי' יס משפט צרי"ה ויוכ"ס חוכין צבי"י לתורה עיי' ומעסיקה והוא שמחת קורה צשלימות:

ותרמ"ב

מ"ז ז"ל אור רוח על אלול לא אכחו הקרי והכתיב. עיי' שלא אכחו ונוצטלים עלמנו לכן לו אכחו עמו ולאן נרעיתו שאמרו אי' צאלול רי"ה לנעשר צהנה עכ"ד ז"ל. ויס להוסף על דבריו כי גם להיפוך כן הוא שעי"י שמתקצים אליו ית'. מוילא ונצטלים צעירי עלום. כמאור צהנות הייתי עורך דבי אדם וצהנה חשיבי ה' דרשו חז"ל שערומין צדעת כאדם ונשימין עלוון כצהנה. כנראה שאיי לבוא לזה הציעול רק להיות מקודם ערומין צדעת אחי"כ מוצימם לצטל עלום לכן כי אי"ס וצהנה. וכי"כ ואחנה אחי לאן נרעיתי אדם חס. פיי שזה הסיומן עיי' צצהנות הייתי עורך חל עליהם לורת האדם. ודרשו אתם קרויין אדם ולא האומות שאין להם צחי ציעול הכיל כמי"ש אדם הנעט שמונעטין עלוון. וי"ל ג"כ כי שניהם אונת וכציעול הצורה ית' אינו נחזיק טובה לעלוו ואמר לאן נרעיתי אדם חס פיי שעי"י הציעול כצהנה זכו להתקרב להיות אדם חס. וצבי"י מונעטין עלמן ואומרים עמו צחי" אדם עיי' שקירצ אחרת אליו ית' אחי"כ לאן נרעיתי עעי"י התקצבות צאנו להציעול ככ"ל:

ותרמ"ג

הימים הללו מי יום האחרונים שהיו צרלון הם עלוון מקייעין לצות צבי"י לחשובה. כאשר דור המדבר היו חרדים ומאוד להי' ציונים אלו. וכמו שהטעם נשאר לדורות כמי"ש אין לך פקידה שאין זה מעון העגל מוילא התשובה שעשו אז ותקנו החטא. צורדי הי' ג"כ לדורות. ונרעיה"י תיקן צשורש נשמות צבי"י צמוים כמי"ש שלא הכיח זויח צרקיע שלא כתחצט עלי"י והס השרשים של נשמות צבי"י סמוטלו ככוכבים צרקיע. לכן צקבל עכ"פ לנו לתקן גופי החטאים. ועיי' שלווחת סמיות היו צדרך בעלי

עת רלון שהזמן יכול לקבל הרלון והשפע והנחקה סלומעלה ושהזמן. וצטי"ק שיש הששעה מהשי"ת לכל ימי השצוב ונחקשר הזמן צמה סלומעלה וכן צחודש אלול קודם התחדשות סנה החדשה ולכן אז עת רלון סיכולין להתדבק גם צעוה"י צמה סלומעלה וצנודי ואני תפתי אה"יע אוכלין ושותין כו". פיי שצשי"ס השפענה להם כל ומנחם לקבל לגרומיהו. וצבי"י חפלים צהרלון יוחר ומהה סנוחן להם לרביהם עיי' הרלון. ונשתיקקן להתדבק צזה הרלון ככ"ל. וכל הרלמות ציונות החול תלרים צרלון שיש לאדם צצבת. לכן נקי' רעוה דרעוין שהוא הרלון סכל הרלמות צאין מננו ככ"ל:

ותרמ"ד

הרמז על אלול אחי לדודי ודודי לי. כי הנה צבי"י לריבין להעלות ולתקן כל הצרוחים. אכן ונעלתן צמה להתיחד אליו ית' כמי"ש צטי"ק ציני וצין צבי"י אות היא כו". השי"ת די' לו צעולם צצבי"י להיות מנעדין עליו. כמי"ש עם זו ירתי לי וכי' אדם עדי. רק צבי"י מנצב לצן לריבין להנות כל הצרוחים אליו ית'. אצל ציוני רלון הללו צסוף השנה לריבין להתדבק צשורש העליון. צצגס עיי' סכל השנה ומלכלכין צחטאים עיי' תערוצות הרשעים צעולם. לריבין לצרוח ולהליל את נפשותיו כענין חייך קודמין. וזהו הרנוז רי"ה לנעשר צהנה כי כל עיני עוה"י וודאי יס צהס לורך צנה. והאדם יס לו חלק צכל כדי לתקן הכל על ידו. אצל ציונים אלו לריבין להפריס ולהרחיק מכל עיני עוה"י כפי היכולת לקיים אחי לדודי. ולזכור כי האדם צצרא רק לעצודת הצורה ית'. וצחודש אלול (הזה) ונתקיים אחי לדודי. ועיי' כן ונתקיים צחודש תשרי ודודי לי. שהוא השפענה חיים וקדושה על כל השנה:

חודש

אלול סניתקן לתשובה קודם רי"ה שהיא קצלת מלכותו יתברך כמי"ש אומר לפני ונלכות. ואיתא דנוחן דכפות צאחרת אי"י לקבל עליו עומי"ש לכן לריבין צחודש הזה ללאת ונשיעצוד הסנ"א רל"ס"ר להיות נקי לקבל עומי"ש [לכן יקרא ואל חודש הזה צתולה] זה ג"כ הקדמות ונחיות עוולק קודם מלות ציבורים שהיא קצלת עומי"ש:

ותרמ"א

הרמז לאלול אחי לדודי ודודי לי. כי צזמן הזה כתעוררו צבי"י צתשובה חכו צמעשיהם

צעלי חסודות. נשאר ההארע סלהס גס עתה יחר נהינניס של הלוחות הרשקות כי צעי'ת אחי'ן צחילא קני :

תרמ"ד

לחודש

אלול רנזו הקדוונים ר"ת אחי לדודי דודי לי. ומר"ז ז"ל אמר רנזו על הפסוק לו אחנו שיס קרי וכחי. לו צו ולא צחוף. ואמר שכפי ונה שיס ציעול זה צח"ס לא אחנו. אז לו אחנו כו'. וציאר העי'ן סצכ"י לריכ'ן להיות נוכי'ס צלתי לה' לצדו כדכ' עס זו ירתי לי. ונה אחי לדודי שודעי'ן שא'ן לנו לורך צעולס רק לעשות רלונו ית' ולהרצות כזודו צעולס. וכפי ונה שנוצור כן אללנו כן נהצבר לנעלה דודי לי סכל צריחות העולס וההגלות כל מיני החרות סנוולא ונחתו ית' צעולס הכל רק צעזרינו. וכי את ה' האנרת וה' האנרד. פירש"י לשון הפארת וחי'צות. סצכ"י אין להס דבר חסוד צעולס רק לעשות רלונו ית' וכנו כן ככיכול אין לפכיו ית' דבר חציב וכל הצרוח'ס כמו חציבות צכ"י כדכ' וכך צחר ה' כו' לעס קגולה כו'. והנה צר"ה נהחדש הצריחה ולריכ'ן צכ"י נוקודס להכין עלנוס אחיו ית' דכ' עיני ה"א זה נוראשת הסנה כו'. ומכלל שדרשו חז"ל נוראשת הסנה על חשרי ח"כ אחרית סנה הוא אלול. ויתכן לומר כי אחרית הוא הסוף והסכלית סגלוי לפכיו ית' סצכ"י סצ'ס אחיו ית'ש צקוף הסנה. וצחון זמן החרורות החרונה צקוף הסנה שהו' חכלית הנרלה ומכל נועשי הסנה. וכסרוחין שא'ן לנו נואוונה סצ'ס לפכיו ית' על חסרון הנועשי'ס עוצ'ס ונצברין סצ'ראכו רק לכזודו ונשהוקק'ן לגמור מכה אל הפועל לצבר כזוד ונלכותו ית' צעולס. ונונילא צח החרדות של ר"ה רק לצכ"י צחי' דודי לי ככ"ל :

תרמ"ז-תרמ"ח

הקדמונים

כתנו רנזו צפסוף אחי לדודי וד"ל. והעי'ן הוא כי צלוחות הרשקות היו צכח אחרותא דלעילא. אזל האחרונות היו צכח החרקות צכ"י. ולכן נשאר קייס לעולס. וגס הרשקות היו צקולי קולות וצחחרונות אמר הקצ"ה אין לך יפה מן הל'יעות. ופי' העי'ן כי צחחרונות ה' הכונה לתקן כל העולס והיו יכא'ן כל האוונות להקייס צחולעיות צכ"י. כמ"ס והייחס לי קגולה מוכ"ה. אך

עונלק הרשע יוני'ס הוא גרס חטא העגל. כי אין הרשעים כדאי שיחקרצו. ולכן היו האחרונות צליענה להיות וניוחד רק לצכ"י. וי"ס אחי לדודי צפרט. וחדש זה כחקן לדורות להחרקצו אליו ית'. כי צחון מ' יוס חיקנו צכ"י חצא. ונפתחו סערי חפלה לדורות. וכי קרוב ה' לכל קורחיו וחי'ת צנודי יכול לכל ת"ל לכל אשר יקראוהו צחנה. ואמר אמר"ז ז"ל דאעפ"כ כי לכל קורחיו. רק עיי' אוחן סקורחין צחונת ונתעלי'ן כל החפילות של פשוטי צכ"י ג"כ עכ"ד ז"ל. וכנו כן צדורות ציוניס אלו סכתקצלו חפלות אצותינו. יכולין לעלות חפלותינו דליס ורשיס צהחדצקות צחון חפלות שהחפלו אצותינו ונשה רציו ע"ה :

ועיקר

פי' אחי לדודי להיות איס ישראל ידע סכצח רק לשונס את קונו ואין לו מליחות ולורך אחר כלל צעולס. והגס כי כל ונה סצ'ח הקצ"ה צעולנו לא צראו אלא לכזודו. אזל הוא להיות לורך צכ"י כוני'ס [לא צברחן] כולס [אלא] להיות לוות לזה וכן אחי הם צברחו לשונשינו ואכי צברחתי לשונס את קוני. וי"ס ולא אחנו צח' שאיכו שלנו כלל. רק לו אחנו. וי"ס ולאן נרעי'נו. כדחי'ת צחנא דבי אליהו יוסצ והוגה צחורה כצהונה החרשת צפרה. פי' כנו הצהונה שידעת שנוכנת רק לרכוז עלי' ולעשות רלון צעלה ואין לה דעת אחרת כלל. וי"ס הכציא ידע שור קוכהו כו'. וצכ"י נאמר עלי'ס ארס וצהונה ערוני'ן צדעת כארס ונשיני'ן עלנוס כצהונה. הוא הציעול ככ"ל. שידעי'ן שא'ן להס מליחות אחר רק לדודי. וכן דודי לי הפי' כן כי כל ונה שלי'ולס הש"י ככיכול להיות נודע צעולס וסי'תגלה סס הו' צ"ה צעולס הכל לי. כמ"ס צצ'יל ישראל סכקי' ראשית. וקודס ר"ה שנוחדש הצריחה לריכ'ן לצבר זחה סכל הצריחה עבור צכ"י. וחכלית צכ"י לעשות רלון קוכס. לכן צחודש אלול לריך כ"א להצדיל עלנוו מהצלי עוה"ז להיות מוכן רק לעצודת הש"י צלצד :

והנה

נחל אלול צחולה. היינו שיס נקודה פכיוני'ת צכפס ישראל שא'ן שולט עס מגע ככרי. גן בעול. ונעי'ן חתוס. ונקי צחולה ועי' הנקודה כאמר אחי לדודי שלעולס לא נחרחקה זו הנקודה נודציקות צפורשה. ושנוורה לשנוו ית'. אך לא צכל עת יכולין לנולא זו הנקודה. וענה הזנון גורס סכתעוררו צכ"י צחצובה. ונחרקצו נפשות צכ"י אחיו ית'. וכנו כן דודי לי הוא ג"כ שיס לנעלה נודת מיוחדים רק לצכ"י

חנייד בכלל צבי"י. ועשה צדקם אלול עי"י תשובת צבי"י נעשה למועלה ימי רלון. כו"ט ונה הראשונים זרלון כך האחרונים. וני ימים הראשונים הי' רלוט ית' ויעורר רלון כפשות צבי"י. והוא דודי לי ואני לו. וצוני ימים האחרונים ככה תשובת צבי"י ונאשה נעשה למועלה ימי רלון:

ותרם"א

על חודש אלול רנזו הפסוק אחי לדודי ודודי לי ר"ת אלול. דהנה צרי"ח אלול כתרלה הקצ"ח לישראל צמי ימים האחרונים. ונתגלה הי"ג מדרת. כו"ט הנה אחי כורת ברית וזה הי' עי"י התעוררות התשובה של צבי"י וכן לעולם יט התגלות הי"ג מדרת ציונים האלה לצבי"י ככה התעוררות התשובה. דהנה עיקר גילוי הי"ג מדרת הם צתשרי כדאיתא צוה"ק כצביעה. והוא צחי כהנאלו שנלד שאז נברא העולם ונתגלה ידו הפשוטה לקבל עדים להוליא עלמו להכרזים צוודותיו הטובים. אזל אלול התגלות ככה התעוררות צבי"י וזהו אחי לדודי. ודודי לי היא צתשרי שכפי התעוררות אלול כך זוכין צתשרי. וצאנת כמו שצבי"י קדונו לעולם. כן לריך להיות חנייד צבר"ה כחדש הצריאה וצבי"י מקדימין אלול שהם קודמין להתחדשות הצריאה. ולריך איש ישראל להתחזק באלה הנוי יום שקרבנו הקצ"ח זרלון כי לוחות הראשונות היו צחי הצחירה צבי"י. וצאחרות צחי התקצות כו"ט צתחר ותקרב. וני"ו עיקר הצרית הי' צאחרות כו"ט אחי כורת ברית אחי היא החורה ולפי שהאחרונות היו הלוחות מלונטה והכתב מלמועלה הי' כריתות צרית והתקצות התחתיים לעליונים וזה הצרית שהגם שכתחקנו מוודרה הראשונה עכ"י כרת צרית אהנו. וצאנות קודם חטא כי צני עליון כולכם. ואח"כ הי' צצחי כריתות צרית ככ"ל:

לצבי"י. כו"ט הנה אחי כורת כו' כגד כל עונך כו' אשר לא כבראו כו'. אח"כ יט מדרת מיוחדים לצבי"י. והם י"ג מדרת כו"ט הורית לנו לוונר שלט עשרה. וכפי התגלות נקודה פנימיות אחי לדודי כך דודי לי. ומר"ז ז"ל חנר כי עי"י הנקודה כאוונר ונגן אברהם עי"ט. והוא התינות אוח ברית קודם שחטם צצקרינו. להיות נשוכה וכל הנפשות. ועי"י רנזו גדולה מילה שכרתו עליי י"ג צריתות. עע"י סנוירת אוח צרית קודם ונתגלין הי"ג מדרת ככ"ל:

ותרני"ז

איתא צקפריס על חודש אלול אחי לדודי ודוי לי כו'. כי עיקר התשובה לריך להיות עי"י לחכור כי נשתלחנו צעוה"ז לעשות רלוטו ית"ט כלצד. ונה סטורדין צהצלי עולם ושוכחין העיקר. עי"י לריך להיות עיקר התשובה לחזור לקבל עול העצדות להיות נוכן רק לעשות רלוטו ית'. ועונך לא חפלתי צארן. ואם נוקצלין זה העול צשלינות אחי לדודי. וניילא ודודי לי. וזה ונתקיים צש"ק שזה עדות השצת לשצות וכל ונלחה. ולזכור כי עיקר שברחנו לכצודו. רנזו לדבר הרועה צשוכס ג"י שצת. והוי יתירה לרנזו (על) דנויי"י ונתצרכין כל שיתא ימי הנועשה ג"כ. ולכן חוונרים צש"ק ונזונור הי' רועי. כי צצצת ונתגלה הכהגמו ית' הנויחדת רק לצבי"י. כו"ט צני וצין צבי"י אוח הוא:

ותרני"ט

כתוב אחי לדודי ודודי לי. ופי"ח כתיב דודי לי ואני לו. והכל ענין א'. להראות כי צבי"י הם הדצקים צה'. וכסנוכיים לצם להתדצק למועלה נעשה עת רלון למועלה. וכמו כן כשיט עת רלון למועלה ונריגשין כפשות צבי"י למועלה. וצוודיא זה ונתקיים

ראש השנה

לעצרות הש"ית. וצאופן זה שיטי"י רק לסימן ולרנזו רשאין לצקש שכן רלוטו ית' עע"י כבראו. וצרי"ה שנותן הש"ית חיות חדש לכל הכצריאים על כל השנה לריך כל אחד להיות נוכן לקבל החיים רק לעצרותו יתצרך שמו כלצד וכפי רלוטו כן נותנים לכ"א:

וביה תרל"ב עירובי דבריו
הסימנים צליל ר"ה כרת רוציא. כי צרי"ה אין וצקשין על עניני עוה"ו. כו"ט צוה"ק ותיקונים. רק לצקש על מ"ט הן פחדך ותמולך כו'. וי"ל דלכך מרמזין על לורכי עוה"ז שהם צאנות רק רנזים להוליא וכל ענין רנזיא דכחנתא